

STUDENTS MOBILITY – POSSIBILITIES AND CHALLENGES. ESSAY

Author information:

Tihomir Radev

Konstantin Preslavsky – University of Shumen

Speciality of Social Activities

✉ tiver@abv.bg

🌐 Bulgaria

Есето е по Проект № РД-08-86/31.01.2019 г. Стимулиране на международна мобилност на студенти и докторанти от специалност „Социални дейности“, катедра „Социална работа“, Педагогически факултет.

“Студентската мобилност дава възможност на студенти от висши училища да прекарат период на обучение от 3 до 10 месеца в друга европейска страна-участничка в програмата.

Целите на тази дейност са:

Да даде възможност на студентите да се възползват в образователно, езиково и културно отношение от образователния си опит в други европейски страни...”

Думите на преподавателят ми в университета изплуваха в съзнанието ми и като далечно ехо ме запращаха на студентската банка, отразяваха се и ме завръщаха в микробусът пътуващ към Македония. Тогава всичко ми изглеждаше далечно и абстрактно, но ето, че нещата придобиха конкретика. За моя голяма радост бях одобрен и включен в Пътуващ студентски семинар до гр. Щип – Македония, организиран от преподаватели от нашата специалност, а именно Социални дейности при Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“. В три дневния семинар щяхме да се срещнем със студенти и преподаватели от Щипския университет, да се запознаем със специалностите на учебното заведение, методиката им на обучение, както и с програмите предлагани за Студентска мобилност. Освен това щяхме да посетим Регионалната дирекция на министерството на труда и социалната политика, както и принадлежащите към нея социални услуги: дневен център за деца с интелектуална и физическа недостатъчност, дневен център за деца с аутизъм, малък групов дом (за деца лишени от родителска грижа). Макар и алтернативна форма на мобилност за по-кратък период, а не за цял семестър обучение в чужбина, вълнението напираше във всеки един от нас.

Пътувайки дочувах разговори на колеги студенти, които се питаха дали ще е интересно, дали ще им бъде полезно...Предстоеше ни да разберем. Всички за първи път участвахме в нещо подобно и вълненията бяха напълно обясними.

Пристигайки в гр. Щип бяхме посрещнати от представители в университета им, които ни оказаха съдействие по настаняването в хотела и веднага след това с нетърпение както за тях така и за нас се впуснахме назад във времето, за да научим историята на града и да видим

забележителностите му. От историческия музей създаден през 1950 г. научаваме, че Щип е един от най-старите градове в Македония. За пръв път се споменава през I век под името Астибо, като един от големите градове на източна Македония. Гид ни е не кой да е а професор по история от Щипския университет.

Слушахме увлекателният му разказ как градът е бил част от България по времето на Самуил, после попада под византийско владичество. По-късно отново е част от Втората българска държава, като при царуването на Иван Асен II вероятно е спадал към Прилепската хора. След битката при Велбъжд (Кюстендил) е превзет от сръбския крал Стефан Дечански. От 1371 г. до 1395 г. е част от княжеството на Драгаши.

Професорът с охота разказваше докато ни водеше към църквите „Възнесение Господне“ (Свети Спас) и „Свети Влас“, която научихме, че е била метох на Хилендарския манастир. „А тази е „Свети Йоан Кръстител“, построена 1350 г.“

„...а през есента на 1894 година, в махлата Ново село Екзархията изпраща за учител по български език бъдещия ръководител и идеолог на българското национално-освободителното движение в Македония и Одринско – Гоце Делчев - продължаваше разказа си професора спрял до красива сграда и продължи сочейки я- Тук той учителства до 1896 г.

Неусетно се качихме до старата крепост надвиснала над града на живописен хълм даващ ни прекрасна панорама към най-дългата река течаща изцяло на територията на Северна Македония – Брегалница. И пак вгледани в нея пред очите ни се разыгра битка от втората световна война. Красивия природен пейзаж се изпълни с историческо съдържание от думите на словоохотливия преподавател.

Така, опознали историята на града в който се намирахме се прибрахме за да съберем сили за следващия ден.

Първата ни среща беше с декана на Педагогическия факултет на щипския университет. Бяхме разведени в университета им, разгледахме интерактивните им аули, запознаха ни със специалностите на университета, магистърските програми, както с програмите предлагани по Студентска мобилност.

От там се отправихме към Регионалната дирекция на министерството на труда и социалната политика. На срещата в дирекцията бяхме запознати със социалните услуги предлагани от министерството. Задавахме въпроси. Виждахме приликите и откривахме разликите с аналогичните услуги в България. Трупахме не просто знания, но и опит, опит от една съседна държава и близък народ.

От Дирекцията се отправихме към дневен център за деца с интелектуална и физическа недостатъчност. Тук ни посрещат социалните работници в очите, на които откриваме същата любов, загриженост и всеотдайност към клиентите им. За тях както и за много социални работници в България, това не е просто професия, а мисия да служат. С болка споделят, че основният им проблем е липсата на желаещи да се посветят в тази професия. Представиха ни децата, които обгрижваха като свои.

От там бързаем към дневен център за деца с аутизъм. Искаме да видим колкото се може повече, да научим повече. В прекрасно обзаведения център ни посрещнаха с радост и като стари приятели седнахме да обсъждаме кое как го правят те и какво правим ние в България. Споделяхме скромния си опит от занятията на терен и практиките в аналогични български институции.

Вече късно следобед успяваме да стигнем и до малък групов дом (за деца лишени от родителска грижа). Появата ни оживи дома и бяхме наобиколени от децата, всяко търсещо внимание, копнеещо за ласка.

Съществена роля през целия пътуващ семинар изигра и компетентното придружаване от страна на нашите преподаватели от Шуменски университет епископ Константин Преславски“,

катедра „Социална работа“. Те не само бяха подготвили добре и организирали всички срещи през цялата програма на пътуващия студентски семинар, но и допълниха неговата полезност с изнесена лекция с последваща дискусия за мобилността още през първия ден от престоя ни. По време на всичките ни срещи и посещения правеха паралели с нашата социална реалност и насочваха вниманието ни към нови хоризонти и въпроси за размисъл. Изключително интересна беше и последната среща преди отпътуването ни фасилитирана от тях, на която можахме да споделим нашите впечатления, да задълбочим в дискусията нашите знания и да извлечем най-полезното за нашето бъдещо професионално развитие. Важен елемент от тази заключителна среща беше и проведената с нас обратна връзка, която се надяваме, че ще е полезна за бъдещи такива пътуващи семинари за студентите след нас.

Твърде кратък престой и ето ни обратно на път за родината. И пак сме същите хора в микробуса, но някак по оживени. По научили нещо ново от споделения чужд опит, по скоро пред нас се отвориха многобройни врати подканящи ни да търсим нови гледни точки, нов опит.

Перспективата за студентска мобилност примамаше всеки един от нас. Осъзнавайки прекрасните възможности, но и редицата предизвикателства свързани с нашето ежедневие и финансови възможности, нашите често ограничени езикови възможности. Но какво е човекът и неговия житейски път без предизвикателства. Със сигурност чрез тях се развиваме и израстваме преодолявайки ги. Оживените дискусии за и против студентската мобилност все се вмъкваха в разговорите ни към родния град.

Увереността, че това ще допринесе да сме добре квалифицирани бъдещи специалисти, които притежават международен опит и отворено съзнание ни провокира да започнем да търсим още там по дългосрочни програми. Убедеността, че сътрудничеството между институции и възможността това да обогати образователната среда беше достатъчна гаранция, че това е пътят за изграждането ни като професионалисти.